

За председателъ на събранието билъ поканенъ най-стария, а той билъ католишкия епископъ Райноди, който отъ дълго живѣлъ въ Пловдивъ и знаялъ малко български. Епископътъ казалъ на български:

— Благодаря на Бога, почитаеми депутати, че ме е съхранилъ до този часъ да видя съ очитѣ си вашата земя свободна. Отколе живѣя тука и обичамъ народа. Като най-старъ мене се падна честта да открия първото събрание на нашата Източна Румелия. Поздравявамъ Ви; надѣвамъ се, че всички ще се погрижимъ да се нареди добро управление. Нека всемогщия Богъ благослови нашето дѣло за доброто на народа.

Днесъ е тържественъ народенъ празникъ. За това нѣма да имаме работа. Утре ще се съберемъ и ще започнемъ да вършимъ това, за което сме свикани*.

Всички народни представители изржкоплѣскали, извикали ура и се разотишли.

Така Източна Румелия се наредила като българска държавица, както се наредила северна България.

Народътъ не обичалъ да казва „Източна Румелия“, а казвалъ Южна България.

По този начинъ, вмѣсто една голѣма българска държава, споредъ желанието на Берлинския договоръ се наредили две малки: Северна България и Южна България. Дѣлѣла ги Стара планина и Ихтиманския Балканъ. На Северна България столицата била София, а на Южна — Пловдивъ.